

PÁN S ROHLÍKY II.

Znám jednoho dědu,
bydlí v ulici Generála Píky,
co se každý ráno belhá
do obchodu pro rohlíky.

Když vybalí nákup,
ještě než se nasnídá,
položí rohlíky před sebe,
chvíli si s nima povídá,

šeptem jim něco vypráví,
ztěžka opřenej o stůl,
a těch pět rohlíků rozdělí
na dva a půl a dva a půl.

A pak, jak dědu znám,
zaleze znovu do postele
a mlčky zírá na strop,
až sen přistane mu na čele,

sen, kdy je zas malej kluk
a voní jak rohlíky
a veze ho divnej vagón
bez oken, bez wifi, bez kliky –

- - -

Má devět křížků a furt dobře slyší,
slyší, jak po podlaze šmejdí tu myši,
má je v úctě, jsou pro něj svatý,
hledají rohlíky, vypečený, zlatý,

už víc než devět křížků má děda na triku
a myši mu vyžíraj sůl z rohlíků,
dají se pohladit, nejsou drzý,
vyžíraj bolest, slaný ztvrdlý slzy.

- - -